

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 1. Consideratio moralis circa pondus ignis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

cohiberi? Ubi sunt onera, à quibus possit obrui? Ubi sunt obstacula, quæ non demoliantur ipsa, ad conferendum libertatem sibi sequendi pondus suum, & evolandi versùs centrum suum?

Loquere Magne Apostole, divinæ Sancte Paule, qui expertus es idipsum: *Quis nos separabit à Charitate Christi?* Sentit ipse in corde suo invincibile robat ponderis amoris, quò abripitur erga Deum suum, & provocat omnes totius universi potestates, ut se impediant, ne tendat ad eam, ipsisque firmiter adhaereat: Exæstat is tanto ardore, ut non sit obstaculum, quod non evertat: Non est labor,

quem non sufferat, ut perpetuò in amabili hoc centro quiescat. Mors est terribilis, infernus est horrendus, omnes miseria vitæ humanæ sunt immanes, dolores contemptus, persecutiones, & omnes mundi calamitates sunt intolerabiles: Sed omnia hæc simul obruant & opprimant me, non tamen impediunt, quin ignis meus suas exhalet flammæ: Cordi meo est pondus suum, à quo abripietur semper versùs centrum suum, & irritò omni obstaculo licet invincibili, nil unquam impediunt illud, quin dicat, quòd amet Deum suum ex omni vitæ suæ?

§. I.

Consideratio moralis circa pondus ignis.

Thrasilus, qui non nisi agrè ferebat tam longam interruptionem discursus sui, denudè loqui mihi cepit, & plura declarare de pondere ignis, me interrogans, an observaverim, quem successum habeat pondus ignis, quando affertur libertati, rumpens tanto cum impetu omnia obstacula à quibus impediatur sese attollere ad centrum suum? Quò is vadit? Aut in quid evadit? Horam nihil scio, dicebam ipsi, evanescit quantociùs ex aspectu, sed nescitur, quid fiat ex ipso, aut cum ipso non tamen annihilatur; sicut enim nulla res transire potest à nihilo ad esse, sic

R. P. Isaac Consultat, Tom. III.

reverti etiam non potest ab esse ad nihilum, nisi per omnipotentiam Dei. Unde ergo est, quòd non videatur amplius, præcipuè cum circumferat in se, & secum lumen, luménque tam visibile sit ex seipso, ut per illud videantur omnia.

Fortassis tam celeriter currit ad centrum suum, quòd esse creditur in concavo cæli lunæ, supra omnia alia elementa, ut quamvis lumine sit refertus, mox effugiat oculos, sicut accidit cum lumine fulgaris, distumpentis nubem sese incarcerantem; id apparet, & distans, videtur & non videtur intra

VUUU instans

instans unicum; sic ignis libertati
asserius apparet & disparet illico;
volat in momento ad elementum
suum, ubi invenit suam quietem,
suamque felicitatem; & exin, cum
amplius non queat, quod jam
possidet, nihil amplius habet, quod
agat in terris, adeoque ulterius se
oculis nostris conspiciendum haud
offert.

Quanto
cum im-
peru amor
Sanctissi-
mæ Virgi-
nis sustule-
rit ipsam
ad centrum
suum;

Hoc pondus ignis, subducens
illum oculis nostris, novam ad-
huc progignit in animo meo idem
circa maximum pondus amo-
ris in Animâ Sanctissimæ Virginis.
O quam promptè divinus hic ig-
nis abripiebat ipsam ad centrum
suum? Non speremus, affectu-
ros nos ipsam oculis nostris, ni-
mis quam vadit celeriter; dum
Anima ipsius corpori adhuc fuerat
inclusa, videre erat ipsam cursu
Gigantæo incedentem, ut ponè
sequeretur & absque intermissione
imitaretur JESUM Christum; sed
in instanti, quo pondus ipsius se-
paravit illam ab eo, ubi primum
amor ipsius eduxerat Animam il-
lius ex ergastulo corporis (erat e-
nim hoc impetus amoris, & non
violentia mortis) in instanti hoc
pondus tam celeriter abripuit ip-
sam ad centrum suum, ut dispa-
ruerit omnium oculis creaturarum;
sed abripuit ipsam tam sublimiter in
possessionem divini hujus centri, id
est, ut immergebat ipsam in profun-
dissimâ abyssum infinitatû Dei ex-
cellentiarum, ut in vanum quis ad-

nitatur assequi eam oculis, ad ob-
servandum pondus sublimationis
illius: Sublimior est ipsa sublimis-
simarum Intelligentiarum aspectu;
nec hæc unquam mentium suarum
volatu pertingere ad eam possent.

Invanum igitur, dicebam Thra-
silo, proponis amorem MARIÆ
velut tertiam regulam ad dimeti-
endum sublimitatem gloriæ ipsius,
eòquod hæc minus adhuc cogno-
sci possit per hanc, quam per duas
alias; discurre enim adhuc aliqua-
tenus potest de abundantia gratia-
rum ipsius; institui adhuc potest
sermo de meritorum illius excel-
lentiâ: Sed quis ponderare pote-
rit pondus ignis? *Pondera mihi
ignis pondus*: Quis concipere ali-
quid potest de magnitudine amo-
ris ipsius? Siquidem dicere, ipsum
solum transcendere omnem amo-
rem cæterorum Sanctorum, id il-
lius vix est contingere basim; di-
cere, ipsum esse sublimiorem illo
Angelorum, & Altissimorum Se-
raphinorum in cælis, hoc non-
dum est invenisse mensuram ejus,
eòquod nemo non fateatur, ipsam
transcendere hæc omnia.

Ita, exploratum est, ipsam hæc
omnia superare, sed nôsse, quan-
tùm illa superet, ne comprehende-
re id contendas, nunquam enim
illuc pertinges: Haud igitur scies,
quanta sit mensura gloriæ ipsius,
eòquod nescias, quanta amoris ip-
sius sit mensura: Non, tertia hæc
mensura non magis inserviet mihi,
quam

quàm dux alia, ad cognoscendum
illam; sed saltem inserviet mihi,
ad ostendendum semper mihi cla-

rius, quòd id tentare sit impossibi-
le, illamque omninò esse in-
comprehensibilem.

§. II.

Fructus, quem haurire possumus, ex ha-
ctenus dictis.

Considera-
tiones de-
votæ & fer-
vidæ, &c
sepius ani-
mo revol-
venda.

Sed itane, mi DEVS, an igitur hoc totum exinde habebò, quòd sciam, me id non scire, & scire id non possim? Itane hæc cognitio tam obscura, tamque confusa eximie gloriæ Sanctissimæ Virginis haud mihi relinquet aliud, nisi fastidium, quòd illam ignorem? An saltem non imprimet animo meo vehementem affectum, qui me excitet, meque extimulet ad desiderium tam ingentis felicitatis? Quid me impedit, quin abripi me patiar à pondere ipsius? Mi DEUS, tu contulisti animæ meæ pondus quoddam, sicut cæteris creaturæ tuæ; video illas omnes, quòd se dirigi & deduci permittant à pondere naturali, quod receperunt à te, & sequendo hoc pondus se collocent in ordine, ubi illas vis esse collocatas; quando illæ hinc sunt, bene est illis, eòquòd sint in vero centro suo, ubi vis alibi malè est illis, eòquòd in statu existant violento.

Pondus animæ meæ est amor ipsius; hic semper deducit illam, quocumque vadit. Sed qualem amorem accepit ipsa à Creatore suo, ut sit pondus ipsius? Estne hic

amor creaturatum? Non, est purus amor Creatoris sui; quamdiu abripi se sinit ab amabili hoc pondere, est in bono ordine, experitur & sentit bene, se esse in quiete; si impellatur aliò, jam rota est in confusione, sentit bene, turbatam se esse, & in statu violento, eòquòd sit extrà centrum suum; redeat illuc, & mox contenta erit, eòquòd inventura sit quietem suam, quam perdiderat: *Minus ordinata inquietæ sunt: ordinentur, & quiescant.*

O mi Deus, exclamat desuper s. August. Sanctus Augustinus abreptus supra lib. 13. Con. f. 6, 9. hoc pondere ipsum abripiente: Deus bone! quàm pretiosum est donum misericordiæ tuæ, quòd non dederis aliud pondus animæ meæ, ipsi proprium, quàm illud divini amoris tui; quòd ipsi non assignaveris aliud centrum, aliàmque quietem, quàm te ipsum, quòdque ubi vis alibi se inveniatur in quietudine oppressam. O anima mea, vadent per te omnes alie creaturæ, quòd rapiuntur à pondere suo, tuum tu sequere, quod est amor tuus; pondus tuum, ò anima mea, non nisi ad amandum bo-

Vuuuu 2.   aum